

DŽORDŽ V. HIGINS

KOGANOV ZANAT

Preveo
Nenad Dropulić

■ Laguna ■

Naslov originala

George V. Higgins

COGAN'S TRADE

Copyright © 1974. by George V. Higgins. Copyright
Renewed 2003

Translation copyright © 2012 za srpsko izdanje, LAGUNA

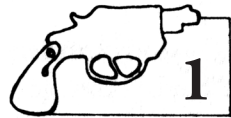

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

KOGANOV ZANAT

Amato je, u sivom odelu s prigušenim crvenim prugama, ružičastoj košulji s uzorkom i inicijalima na levoj dvostrukoj manžeti i s kestenjasto-zlatnom kravatom, sedeo za pisaćim stolom u obliku bubrega s politurom od orahovog drveta i zurio. „Moram da vam priznam“, rekao je, „vi ste baš sjajni momci. Došli ste ovamo sa četiri sata zakašnjenja, izgledate usrano i smrdite. Jebote, kao da ste malopre izašli iz zatvora ili tako nešto.“

„On je kriv“, rekao je prvi. „On je zakasnio. Ja sam se movao tamo i čekao ga.“

Obojica su na nogama imali crne čizme s umecima od crvenog antilopa. Prvi je obukao maslinastozeleni pončo, otrcani sivi džemper i izbledele plave farmerke. Imao je dugu kosu, pepeljastoplavu, i široke zaliske. Drugi je na sebi imao maslinastozeleni pončo, sivu duksericu i prljave bele farmerke. Crna kosa dopirala mu je do ramena. Na licu su mu se crneli začeci brade.

„Morao sam da uvedem kerove“, rekao je drugi. „Imam četrnaest pasa. Potrajalo je. Ne mogu ja, ne mogu tek tako da odem i ostavim kerove napolju.“

„I sav si u dlakama“, reče Amato. „Rekao bih da si ih unosio u kuću.“

„To je od muvanja po ulicama, Veverice“, reče drugi. „Ja kad izađem, nemam ovo što ti imaš, mene ne čeka fini posao i sva ta sranja. Moram da se guram.“

„Ovde sam Džoni“, reče Amato. „Ovde me možete zvati Džoni. Većina osoblja zove me 'gospodine', ali vas dvojica me zovite Džoni. To je sasvim u redu.“

„Poradiću na tome, Veverice, časna reč“, reče drugi. „Moraš malo da mi gledaš kroz prste, znaš? Ja sam, ono kao, tek sam izašao iz posrane čuže. Sav sam sjeban. Moram da se ponovo prilagodim društvu, eto, šta ću.“

„Nisi mogao da nađeš nikog drugog?“, upita Amato prvog. „Ovaj ovde izgleda posrano i ne ume da se ponaša. Moram li ja da trpim svakojake govnaire?“

„Mogao sam“, reče prvi, „ali tražio si, znaš, da nađem nekoga da je u redu. Ovaj Rasel je možda seronja, ali u redu je ako možeš da ga istrpiš.“

„Naravski“, reče Rasel, „a tip kao što si ti hoće nešto da se obavi, a nema muda da to obavi sam, pa mora isto malo i da se potrudi.“

„Baš mi se ne sviđa ovaj govнар“, reče Amato prvom. „Mnogo je zelen za moj ukus. A kako bi bilo da odeš i nađeš mi finog opakog crnju? Mislim da ovu pederčinu neću moći da podnesem dovoljno dugo da mu kažem šta treba da uradi.“

„Rasele, zaboga“, reče prvi, „začepi labrnju već jednom i prestani da zajebavaš čoveka. Pokušava da nam učini uslugu.“

„Nisam to znao“, reče Rasel. „Mislio sam da hoće da mi njemu učinimo uslugu. Znači, tako je, Veverice, a? Hoćeš da mi učiniš uslugu?“

„Jebote, gubi se odavde“, reče Amato.

„Hej“, reče Rasel, „koji ti je, tako se ne razgovara s ljudima. Pa jebote, ti držiš školu za vozače. Pa je l' tako razgovaraš s mušterijama?“

„Od ovoga što imam na umu“, reče Amato, „dvojica koje odaberem mogu da uzmu tridesetak, računam. Trideset somova. Govnare kao što je ovaj, Frenki, takve govnaire kupujem kilo za dolar, i još mi daju nekoliko džabe. Nađi mi nekog drugog, Frenki. Neću da trpim ovakva sranja.“

„Sećaš se onih naloga?“, upita ga Frenki.

„Nalozi“, reče Amato. „Kakvi nalozi? Imali smo mali milion naloga. Kad god se krenem, onaj majmun mi vadi nešto drugo da potpišem. Koji nalozi?“

„Oni zbog kojih smo pali“, reče Frenki. „Federalni.“

„A, ono s prepoznavanjem“, reče Amato. „Onda kad je onaj krupni crnja navalio na mene.“

„Visoki Sali“, reče Frenki.

„Nemam pojma kako se zvao“, reče Amato. „Nismo se mi družili ni ništa. Hteo je samo da mi skine gaće, a ja sam se trudio da ga sprečim da mi skine gaće, to je sve. 'Miruj samo malo, puslice, nabiću ti sve što imam u tu slatku bulju.' Govnar. Mazao je usta belim ružem.“

„A sledeće noći ga nije bilo“, reče Frenki.

„A sledeće noći mene nije bilo“, odvrati se Amato. „Da je mene bilo, tog crnog govvara ne bi bilo. Nabavio sam Biliju Danu dleto za tog seronju, trebalo je da ga nabode u dvorištu ako se pojavim. Glupa straža, kad ti trebaju, nigde ih nema, a čoveku svašta može da se desi ako ne pazi.“

„Bio si u Norfoku“, reče Frenki.

„Bio sam u Norfoku“, potvrdi Amato. „Sedeo sam čitav dan i slušao kako neki balavac pravi budalu od mog advokata, a mislio sam samo šta će Bili da uradi onom crnčugi kad se

vratim, a posle je ispalo da idem u Norfok. Jedino što sam te večeri video bila je opatica u sivom. Pitala me, jebote, želim li da naučim da sviram gitaru.“

„Znam je ja“, reče Rasel. „Muva se svuda. Bila je jednom u *Konkordu*. Znaš šta sam joj rekao? Rekao sam joj: 'Sestro, da sam hteo da sviram gitaru, ukrao bih gitaru.' Posle toga ostavila me na miru. Ali drugim momcima se sviđala.“

„Te noći crnja je završio u bolnici“, reče Frenki.

„Odlično“, reče Amato. „Nadam se da je krepao.“

„Nije“, reče Frenki, „ali video sam ga. Fali mu parče kože s glave.“

„Ma nemoj?“, reče Amato.

„Pitaj njega“, reče Frenki i pokaza glavom Rasela.

„Ne seri“, reče Amato.

„Oljuštio ga kô pomorandžu“, reče Frenki.

„Više kao kad ljuštiš koru s drveta, jebote“, reče Rasel.

„Nikad nisam video takvu kožu kod čoveka.“

„Spopao je i tebe?“, upita ga Amato.

„Neko jeste“, reče Rasel, „neko ko mi je ličio na najvećeg kretena na svetu krenuo je na mene. Imao sam nož, jedan tip kog sam upoznao kad sam došao rekao mi da mu dam stotku i nabavio mi nož. Rekao je da će mi sigurno zatrebati. Ma nisam bio tamo ni deset minuta, kladim se, a taj crnčuga me spopadao. Posle više nije.“

„Eto vidiš“, reče Frenki. „On je seronja ali zna radnju.“

„Je li čist?“, upita Amato. „Jeste li obojica čisti?“

„Frenki?“, upita Rasel, „Jesi li *uzimao* nešto?“

„Zaveži, Rasele, jebote“, reče Frenki. „Aha, čist sam.

Otkao sam izašao, samo sam cugao. A nisam ni to mnogo. Uglavnom pivo. Čekao sam platu da počnem s viskijem i drugim stvarima.“

„Na tabletama si“, reče Amato. „Čim si ležao u ćuzi, na tabletama si. Video sam te, ne zaboravi. Video sam te kako gutaš žutaće.“

„Džone“, reče Frenki, „samo je žutaća i bilo. Nisam video da je neko služio pivo. Uzeo sam ono što se nudilo. Nisam ih ni liznuo otkako sam izašao.“

„A on?“, upita Amato.

„Eeej, Veverice“, reče Rasel, „ne gutam ti ja ništa. Dobro, popijem ponekad koju flašu brlje i poduvam malo vutre, i kupovao sam pokoji mić, ali samo sam šmrkao, znaš? Nije to kao da sam na nečemu. Ja sam ti mladi izviđač, znaš? A tamo te prvo prepipaju, znaš, a onda te uče da vezuješ čvoro-rove i ostalo.“

„Dop“, reče Amato Frenkiju. Frenki slegnu ramenima. „Zamolio sam te da mi nađeš nekog tipa, imam jedan poslić, treba samo da se obavi kako treba i da nam donese dobru lov. I treba samo da nađem dva tipa koji umeju da obave manje-više jednostavan posao a da ne zajebu stvar, a ovaj ovde je najbolje što si uspeo da mi nađeš. Posrani džanki. I ja sad treba da pustim vas dvojicu da odete tamo i zajebete stvar do neba, da zajebete posao kakav se pojavljuje jednom u milion godina. Ne radim ja ovo iz zabave, znaš, nije mi uopšte zabavno da odem i nađem nekog tipa koji izgleda u redu na prvi pogled a onda ode da obavi posao potpuno urađen ili šta ja znam. Ja hoću lov, jebote. To ja hoću.“

„Veverice“, reče Rasel, „kad sam bio klinac, radio sam se kodeinom. Nisam imao nikakvih nevolja. Kad sam radio za Ujka Sema, silazio sam u jame za njega, znaš? Načađavim lice i silazim u one jame s četrespeticom u ruci, s nožem u zubima, jebote, silazio sam u te tunele. Svaki dan sam silazio u tunele, i bio je dobar svaki dan kad dole u tunelu

nema ništa. Kad nije baš dobar dan, dole je bila samo neka ogromna posrana zmijurina ili nešto što hoće da te proguta, a kad je baš loš dan, dole je bio neki smrdljivi žuća s pucom što hoće da te ubije. Loš dan je bio kad te žuća upuca ili kad natrčiš na parče žice, nisi gledao, nisi obratio pažnju, a žica je povezana s nečim što odmah eksplodira, ili ti se dole pod rukama nađe klopka sa zašiljenim bambusima što su ih žuće namazale nekakvim sranjima pa dobiješ trovanje krvi dok trepneš okom.“

„Ja nisam imao loše dane“, nastavi Rasel. „Proveo sam u tim tunelima skoro dve godine i nisam imao loš dan. Nisam kupovao mustange i učio male glupane da voze, ali nisam imao ni loše dane.

Stvar je u tome, *Veverice*“, dodao je Rasel, „što tada nisam znao da neću imati loš dan, kapiraš? Kad sam počeo, mislio sam da je samo pitanje imaš li muda ili ne. Ne bih da te uvredim ni ništa, ali oduvek sam imao muda, znaš? I baš sam se dobro osećao, znaš, jer sam mislio da je to sve, da imam muda i da je sve u redu. Onda sam video, znaš, video sam kako iznose na nosilima neke momke što su sišli dole i stavljaju ih u zelene vreće, kapiraš? A neki nisu imali muda kad su ih izneli, pošto nisu imali sreće, i nisu imali ni kitu, a ta čađ, znaš, to ništa ne pomaže za rane. Mine prođu kroz nju napolje kao da je i nema.“

„Onda sam se zamislio“, reče Rasel. „Nisam ti ja baš dobar u razmišljanju, ali ovo me nateralo da razmislim, i ukapirao sam da sam u govnnima, znaš, u velikim govnnima, i da tu ja lično ništa ne mogu da uradim. Mogu samo da imam muda i da imam sreće, ali znam jedino da imam muda. Prosto ne sme da mi se desi loš dan. I tako sam izlazio napolje i znao da ću sutra ponovo dole, i mislio sam samo kako sam preživeo

još jedan dan. To je sve. Zato sam ponekad nešto popužio. I pomagalo je.“

„Onda sam počeo da gledam šta rade drugi momci“, reče Rasel. „Gledam ih, i još razmišljam, a oni svi, ili većina, makar nešto puše. Puše travu, znaš? Baš opako duvaju i onda se malo smire. Ja sam, znaš, pazio sam šta se dešava. Video sam da se i njima dešava ono što se dešava meni, pa sam malo probao i shvatio, znaš, da su i ti drugi momci kad su počeli verovatno probali samo malo. Onda počneš da zaboravljaš, znaš, hoćeš samo da te baš briga za sve, kapiraš? Baš je čudno. A onda, neki stariji momci, znaš, oni su mnogo pili. I onda su se baš razboleli, gadno. A to ne valja. Ruke ti se tresu, ne obraćaš pažnju dovoljno šta se dešava, siđeš dole a tamo žuća ili žica, znaš. Moraš da nađeš dosta vremena da razmisliš dobro o svemu ili više uopšte nećeš ni imati vremena. Ne smeš da se opuštaš.“

Zato sam probao dop. Mora čovek nešto da radi. Tako sam nabavio malo finog belog, i uzeo sam ga *posle*, znaš, *posle*. Kad sam izašao i kad nisam morao ponovo da silazim iste večeri. Prvo sam ga šmrkao. Posle sam i ono drugo, ali uglavnom sam ga samo šmrkao. Ipak, uzimao sam ga. I dopalo mi se.

Dobro, znam, ništa ti to ne pomaže, osećaš se sjajno, a zapravo ti ništa ne radi, i ti to znaš. Kad si tamo dole, dop ne štiti. Ali bio si dole i izašao si i moraš ponovo da silaziš a nećeš o tome da misliš, nećeš da misliš da možda sledeći put nećeš izaći, pa ideš dole i misliš da si potrošio svu sreću. E onda je baš dobro, jebote. Ne usporava te. Samo se osećaš sjajno, a to sam i želeo.“

„Naravno“, reče Amato, „a to ćeš želeti i kad se budeš spremao za ovaj posao, pa ćeš da nabaviš i da se uradiš, i

ustondiraćeš se kao guzica, a neki bednik tamo ima da se razgalami ili tako nešto pa ćeš da ga upucaš i sjebaćeš ono što niko pri zdravoj pameti ne bi sjebao. I upravo toga se ja plašim.“

„Biće on u redu, Džone“, reče Frenki.

„Možda će biti u redu“, reče Amato. „A možda neće biti u redu. Možda *ti* nećeš biti u redu. Neću da iko nastrada na ovom poslu. Nema ama baš nikakvog razloga da neko najebe, ni oni što ulaze ni oni što su unutra kad ovi uđu. To je lova, samo lova, ništa više. Nije *droga* ni sranje zbog kog će svi živi da se nadrkaju. Da je to nešto što će uvek da bude pri ruci, da je tako nešto, dobro, možda bih se usudio da rizikujem. Mogao bih da uzmem momke za koje sumnjam da bi mogli da zaseru i sjebu sve, i da im poverujem na reč da će biti čisti i pribrani. I dobro, oni krenu, zaseru i sjebu sve, ali to je samo banka ili tako nešto, biće tu i sledeće nedelje za neku drugu dvojicu, s više mozga u glavi, i nema problema. Ali nije, nije to baš tako. Ako ovo zajebete nema ga više, nestaće. Moram da razmislim o tome. Moram da budem siguran. Razgovaraću s nekim ljudima i razmisliću natenane, razmišljaću koliko god imam vremena.“

„Džone“, reče Frenki, „treba mi kinta. Bio sam u buvari dugo i nisam još ništa našao. Ne možeš tek tako da me odjebeš.“

„Prijetelju“, reče Amato, „znaš ti moju ženu Koni? Sprema majstorski pečenu svinjetinu. Puni je, znaš? Baš je dobro. Pre neko veče napravila mi je tu pečenu svinjetinu. Prvi put otkako sam došao kući. Nisam mogao da jedem. Kazao sam joj: 'Koni, nemoj više da mi spremaš svinjetinu, nikad više.' Ali nekad sam je voelo, govorio sam da je to najbolje što ume da spremi, a ona je dobra kuvarica. Mislim, baš

dobra kuvarica. Zato je onoliko debela, jebote, voli da jede i voli da kuva i kuva odlično i jede sve što napravi. 'Slanina može', rekao sam joj, 'i šunka, baš me briga što je od svinje, ali svinjsko meso nemoj. Praviš prebranac? Nemoj da stavljaš svinjetinu. Pasulj ću da jedem, ali svinjetinu neću.' I onda sam otišao na kiosk i kupio školjke i jeo sam u kolima, jebote, a do pre mesec dana sedam godina nisam jeo s porodicom. I još jedem školjke u kolima. Znaš kad se nešto jednom sjebe? Uzeo sam pogrešnog čoveka za nešto, svi smo bili u žurbi, moramo da obavimo posao brzo, treba nam lova, ovo-ono, šta ja znam, ma biće on u redu, dobar je, a meni frka gora nego vama. Uzmem znači tipa i znam da nisam baš siguran u njega. Ne znam šta mi to smeta, ali nešto ima. I on je *stvarno* bio pogrešan, nije valjao, pa sam jeo odvratnu masnu svinjetinu maltene svaki dan skoro sedam godina, deca mi porasla, a posao, pa, nije baš cvetao kao što treba, a ja sedim u ćuzi i ne mogu tu ništa, kapirate? Zato sada ne mogu da jedem omiljeno jelo jer me podseća, i od sada više ne žurim i to je to. Ne zanima me uopšte koja je vaša muka. Ako možemo nešto da uradimo – odlično, uradićemo. Ako može nešto bezbedno da niko ne zajebe stvarno dobru stvar i da ne upadnemo ponovo u sranja. Ali neću više ni da okusim svinjetinu, smučila mi se. Jednom sam se sjebao i više neću. Javite mi se u četvrtak. Do četvrtka ću znati i kazaću vam."

Rasel je zastao korak od Frenkija na drugom peronu stanice podzemne železnice u Park stritu. „Dobro“, rekao je. „Tu sam. Idemo li tamo ili šta?“

Frenki se naslonio na crveno-beli stub. „Zavisi“, reče.

„Nemoj od mene da zavisi“, odvrati Rasel. „Na nogama sam od pola pet. Sav sam kao izbljuvan. A mogu i da kresnem nešto ako ne odem tamo.“

„Zar se ljudi više ne tucaju noću?“, reče Frenki. „Kad smo moja sestra Sendi i ja bili mali, nju nisi mogao uveče ni lancima da zadržiš u kući. Sada izlazi utorkom i sredom po podne. Bio sam kod nje pet nedelja, tim danima nikad nije kod kuće.“

„Mora da je vatrogasac“, reče Rasel. „Noćna smena u vatrogasnoj stanici. I sigurno je mlad momak kad ne izlaze vikendom.“

„Ili to ili posrani pajkan“, reče Frenki. „Isto bi bilo i s pajkanom. Rekao sam joj: 'Slušaj, to se mene ne tiče, Sendi, ali nadam se da se ne vucaraš naokolo s pajkanom, to je sve.'“

Ona me pogledala. 'Zašto?', pitala me je. 'Šta to vi momci imate što pajkani nemaju?' Žao mi je te male."

„Trebalo bi da ti je žao tebe“, reče Rassel.

„I jeste“, odvrati Frenki. „Znaš, ona nikad nije našla dobrog momka. Snalazi se ona, znaš, ne mislim to, ali nikad nije imala baš dobru vezu.“

„Niko to nema“, reče Rassel. „Jebote, pa to svi znaju. Pričao sam s jednom ribom, hoće da odem kod nje po podne. Rekao sam joj, slušaj, imam posla. Što ne može večeras? Mora da radi, završava kasno. Meni svejedno, kasno sam ustao. Ona je medicinska sestra. Kaže: 'Slušaj, perem matorcima guzice i ostalo po čitav dan, i posle sam mrtva umorna. Misliš da mi se tuca posle toga? To misliš? Pa, ne tuca mi se.'“

„Ima tu nečega“, reče Frenki. „Vidim kakva će ženska postati od nje, vidim kao u knjizi. Sjajno. Sigurno joj je riba puna srče.“

„Pazi“, reče Rassel, „znaš da sam rmbačio u ćuzi skoro četiri godine. Kresnuo bih živu zmiju, samo da nađem nekoga da mi je drži. Ne bih ja silovao nijednu, ali ženske imaju pravu aparaturu.“

Krupan trapav čovek pojavio se na južnom peronu s druge strane pruge. Bio je u belom kombinezonu i nosio je plavu plastičnu kofu. Okrenuo se i zagledao se u zid obložen keramičkim pločicama. Spustio je kofu na tlo. Stavio je ruke na bokove. Na zidu je crvenim sprejom, slovima od skoro pola metra, pisalo JUŽNJACI JEDITE GOVNA. Čovek se sagnuo i iz kofe uzeo čeličnu četku i bocu razređivača.

„Voleo bih da mogu tako da gledam na stvari“, reče Frenki. „Nikako ne mogu da se usredsredim ni na šta. Mislio sam, nekad sam mislio, čoveče, ako ikad izađem odavde, bolje tog dana da sklone sve žene iz grada, znaš. Ali znaš šta radim?“

Spavam po ceo dan. Kad bi me svi ostavili na miru, samo bih spavao, makar mi se sada tako čini. Samo bih spavao i spavao. Zato me privlači ovo što je smislio, ne znam šta je, ali me zanima. Priznajem, on je lud sto posto, ali makar je nešto smislio, kapiraš? Ja nisam ništa. Čim je izašao, počeo je da njuška naokolo. A ja samo mislim, čoveče, samo mislim, kad bih nekako došao do neke love, mogao bih da živim kao normalan čovek. Ali ne ide mi. Nisam ništa smislio, ne znam kako da dođem do para. Din, moj zet, nije on loš čovek, znaš, ništa mi ne prebacuje. Znaš šta on radi? Čita kataloge. One kataloge što stižu poštom, znaš? On radi, jadničak, ide na posao u podne, radi od podne do pola devet na pumpi, a kad dođe kući, čita kataloge. Posrane kataloge iz elektronike. A dok se on dole na pumpi davi u nafti i štajaznam, ona se kreše s drugim. Ja spavam na njegovom kauču i pijem njegovo pivo, a on me uopšte i ne zna. On je iz Maldena. Kako da me zna? Kad su se venčali, bio sam u buvari. Ali on mi ipak kaže: 'Slušaj, nemoj da kažeš Sendi, važi, jer ako joj kažem, sigurno će hteti da čuje odakle ja to znam, ali ti bi sigurno nešto da kresneš. Znam jednu žensku, zaposlenu, njen muž misli da radi do ponoći, čini mi se, a ona u stvari završava oko deset.' Kazao sam mu, zapravo nisam mu rekao, jer baš sam hteo neku da upoznam i mislio sam da pitam Sendi. Zahvalio sam mu, ali rekao sam mu da nemam svoju gajbu, da nemam gde da odvedem žensku, znaš. Nemam kola. Imam samo tridesetak dolara. Šta da radim s tim?

A on kaže da mogu da dovedem ribu kod njega kad on i Sendi izađu. Ma da, pa da mi neko dete ustane usred noći i dođe da vidi zašto dižem toliku galamu dok krešem na kauču. To neće ići, prosto neće ići. Moram da dođem do love a ne

mogu, ovo što Džon nudi je jedino što zasada imam. Moram da čujem šta ima da mi kaže.“

„Jebote, pa saslušaj ga“, reče Rasel. „I ja bih da čujem šta ima da kaže. Nije hteo da kaže ništa preda mnom da ja čujem. Seronja, ne sviđam mu se, dobro, ali neću da se upuštam u nešto što nemam pojma šta je. Uradio sam to jednom i neću opet. Ovo što sad radim, to mi je u redu. Sigurno će mi trebati duže da dobijem ono što hoću, ali dobro. Od sada sam biram šta ću i kako ću. Ne moram ja da sedim i slušam Vevericina sranja.“

„U redu“, reče Frenki, „to ti i pričam. Uzmi ili ostavi, sve je u redu. Ja bih voleo da radim s tobom. Ali, on nam obećava najmanje deset soma po glavi. Ako ti nećeš deset soma, u redu je, ali ja hoću. Ja nemam gde drugde da ih nabavim, ti imaš.“

„Pa ne baš toliko“, reče Rasel. „Neću ja iz ovoga izvući deset soma. Pet, možda sedam. Ne deset. Daj mi deset i izgubiću se kao da me nikad nije ni bilo. Ja tačno znam šta treba da uradim da dođem to takve love. Ali ne moram da radim ono što je taj tip smislio da bih došao do para. Trebaće mi malo više vremena, ali mogu da dođem do para ovim što već radim, a za to ti trebaju muda, kapiraš? Muda. Ja sam to sve sam smislio. Ne sviđam se Veverici? Pa dobro, ne moram da mu se šlihtam, i neću, ko ga jebe. Prema tome, sve je na tebi i njemu. Ako me hoćete, ako hoćete sa mnom, važi. On ima velike ideje. Lepo. Ako hoćete s nekim drugim, opet dobro. Meni je svejedno.“

Stigao je plavo-beli voz iz Kembridža. Vrata su se otvorila. Jedan postariji pijanac nesigurno je ustao ne obazirajući se na otvorena vrata iza sebe i zateturao se ka vratima ispred Rasela i Frenkija. Na sebi je imao crne pantalone, belu košulju i

zelenkasti karirani sako. Nije se bio obrijao nekoliko dana, a preko levog obraza širila mu se velika crvena masnica. Levo uho bilo mu je krvavo. Iz pocepanih šavova crnih cipela virili su mu goli prsti s kurjim očima. Prošao je skoro kroz čitav vagon pre nego što su se vrata zatvorila. Sagnuo se i levom rukom se uhvatio za obli naslon narandžastog sedišta. Članci prstiju bili su mu okrvavljeni. Srušio se na sedišta. Vrata su se zatvorila i voz je krenuo za Dorčester.

„Mora da je bila dobra šorka“, reče Rasel. „Voleo bih da vidim onog drugog.“

„Ovaj tip je pao“, reče Frenki. „Moj stari je dolazio kući takav. On ti je bio čudan skot. Na dan isplate nadnica sve je bilo u redu. Uzeo bi ček, radio bi čitav dan, dao bi mojoj majci ček kad dođe uveče kući pa bi zajedno izlazili u kupovinu. Kad se vrate, gledali su televiziju i popili neko pivo. Najviše dva. Mnogo puta sam ujutru kad ustanem nalazio pored njegove fotelje čašu punu izvetrelog piva. Sećam se, kad sam ga prvi put probao, pomislio sam – kako neko može da ovo pije kad je odvratno. Matori je uredno išao da radi. Ali dešavalo se da ga niko ne unajmi. Često. Tada se uglavnom vraćao kući da čita ili šta ja znam. Nikad nije mnogo govorio. Ali ponekad nije bilo posla, znaš, a on ipak ne bi došao kući. Ne često, ali ponekad. I znao je, uvek je znao kad će da se narolja. Jer kad ne dođe kući, kad kasni, moja majka je brinula, šetala tamo-amo po kući, molila je Zdravomariju kad ga nema, a ako ne dođe do pola osam, otvorila bi plakar u kuhinji. Tamo su držali pare što im preostanu od kupovine. U tegli od putera od kikirikija. I ako matorog nema, tegla je uvek bila prazna. Uvek. On se nije vraćao kući po tri dana, a kad dođe, uvek je izgledao kao ovaj ovde. Uvek bi pao negde.“

„Sećam se“, nastavio je Frenki, „kad je poslednji put bio u ludari. Ja sam morao da ga odvedem, a on je... pa, uglavnom me je naterala majka. Rekla mi je: 'Napunio si dvadeset godina i sad se ti brini za njega. Meni je toga dosta, ti ga preuzmi.'“ I tako sam ga odveo na kliniku doktora Marfija, a bio je pijan kô majka. Tek je bio dobio novu protezu, i rekao mi je, pa, znao sam šta hoće da mi kaže, hteo je da ponesem te njegove nove zube. Platilo ih je dvesta šezdeset dolara. A koji će meni kurac proteza mog matorog? Verovatno bih je i ja izgubio. Zato sam rekao jednom bolničaru, slušaj, on će se verovatno izvući iz ovoga, ovako ili onako, pa mu pričuvaj zube. Stavili su ih u kutiju. Video sam kad su ih stavili.

Otišao sam da ga posetim sledeće nedelje. Mislim, voleo sam ja matorog seronju. Nikad nikog nije udario. Pizdeo je zbog Sendi što onako jurca naokolo a on tu ništa ne može, ali nije bio gad. Zato sam otišao tamo gore da ga obidem.

Svi su sedeli u zajedničkoj sobi. Imali su stolove i stolice, znaš, i ličilo je na nekakav bar. Pojma nemam, možda su to i hteli. Dobijali su prvo piće u devet ujutru, drugo uz ručak i treće u šest po podne. Neki su... čoveče... čitava šuma oko klinike bila je puna flaša. Tip odluči da se leči, prijavi se, ali pre toga kaže ortacima da dolaze svaki dan i kriju flaše po šumi gde im on kaže. Pričao mi je neko da je jedan pacijent stalno bio uroljan, a nikad nije išao u šumu, a oni umeju da primete kad je neko pijan, pa su počeli da motre na njega, baš pažljivo. On nije znao da ga prate, pa je jednom otišao do kola i legao ispod, a u ruci je držao šolju ili tako nešto. Pre nego što se prijavio, tip je napunio hladnjak votkom. Mislili su da pije antifriz. Stalno su im dolazili ljudi s kesama za klistir punim alkohola. Noću im pacijenti zaviruju u rezervoare vozila, jer svi tu sakrivaju flaše.“

„Kad sam otišao gore“, pričao je dalje Frenk, „video sam da je moj stari našao drugara. Nekad su radili zajedno. Obojica su na paraldehidu. Imaju male čaše, znaš, a jedan bolničar dolazi svaki čas, nosi kapaljku i bokal, sipa im malo leka u čašu i nalije im vode, a oni sede i pijuckaju to. Sede oni tako pred televizorom, ide neki kviz ili nešto, oni nemaju pojma šta gledaju, u rukama im pljuge, dogorevaju im do prstiju, smrdi im izgorela koža, a oni nemaju pojma, časna reč, ne znaju dok im ne kažeš. Onda pogledaju i kažu: „Vidi stvarno.“ Izvuku pljuge, pogledaju prste i ponovo *vrate* pljuge. Ništa nisu osećali.

„Taj tip se zvao Berk. Drugar mog starog zvao se Berk. Obojica su bili na paraldehidu i smrdeli su kao tvorovi. Baš kao tvorovi. Pored tog leka cuga miriše kao parfem. Moj stari se žali, kaže da je tu već nedelju dana i da mu je mnogo bolje i hoće svoje zube. A onaj bolničar ne može da ih nađe. Moj matori melje i melje. Novi-novcati zubi, tip ne može da ih pronade, gde su moji zubi, sad mu je dobro, hoće da jede, gde su mu zubi. Berk usred svega ovoga zaspi. Oči mu zatvorene, ali vidim da nije mrtav.

Odem ja kod tog bolničara. 'Slušaj', kažem ja, 'moj stari hoće svoju protezu. Sada mu je dosta dobro, neće nikoga ujesti. Gde su mu zubi?' Tip mi kaže isto što mi je i matori rekao. 'Ne znam gde je ta proteza', kaže. 'Stavio sam je u kutiju, i kutija je još tu, ali proteze nema. On i onaj Berk pričaju o toj protezi otkako su došli. Ništa mi nije jasno. Ako mu ne nađem protezu, kupiću mu drugu. Pojma nemam šta je bilo.'

Vratim se ja kod starog, Berk leži budan, makar su mu oči otvorene, a moj matori kipti od besa, trudi se da govori što bolje može bez zuba. 'Baš lepo mesto, jebote, dođeš kô

čovjek a đubrad ti ukradu zube', i sve tako, gundā li gundā, a Berk se uspravlja i uspravlja i na kraju počinje da se smeje kao lud. U ustima mu dva reda zuba, jedni njegovi i jedni mog matorog. Izgleda kao ajkula ljudožder, jebote. Mislio sam da će moj stari da ga ubije. Uzeo je svoje zube, obrisao ih o rukav i namestio ih u usta. Mislim čak da je bio skoro trezan. 'Vidiš?', rekao je. 'Vidiš li ovo, govнару mali? Napravi nešto od sebe i kloni se lokanja. Vidiš šta može da te zadesi? Gubi se odavde, zarađuj pare i kloni se Berka, govнару.' Onda je ustao da ga bije.“

„Kažem ti“, završio je Frenki, „mislim da je imao pravo. Odonda mislim da je imao pravo.“

„Ipak, uhvatili su te dok si radio“, reče Rasel. „I sad ćeš ponovo da radiš i ponovo će da te uhvate.“

„Znaš, ni tebe baš nisam upoznao u biblioteci“, reče Frenki. „Ne zaboravi to. I ti se ponovo igraš sa srećom i mogu da te zgrabe.“

„Zbog ovoga što radim?“, upita Rasel.

„Svejedno zbog čega“, odgovori Frenki. „Koliko si dobio uslovno?“

„Godinu i po“, reče Rasel.

„Plus ono što ćeš dobiti dodatno“, reče Frenki. „I svi u ćuzi će da seru po tebi. Kradeš kerove, jebote.“

„Znaš šta?“, reče Rasel. „Kladim se da neće. Kladim se da mi niko neće reć jednu reći. Siguran sam. Pa čoveče, to je najlakši posao na svetu. Jutros smo bili u Sadberiju, znaš. Kakvi kreteni. Ustali, sišli u prizemlje i pustili kera napolje. Pojma nemaju. Možeš da im se uparkiraš u dvorište ako hoćeš, ne bi te videli. Pustili životinju od četrsto dolara kroz vrata, av, av, av. 'Drži, dečko, drži', mahneš mu s malo mesa

i on odmah dotrči. Kad bi probao da uđeš u kuću, verovatno bi ti odgrizao nogu, ali daj mu jagnječeg buta za dolar i za dva minuta radi šta hoćeš. Jutros sam zdipio jednog labradora, prelep ker, nanjušio je meso i zabalavio i pre nego što su zatvorili vrata za njim, mlati onom repinom, srećan kao prase u blatu pošto jede a ja ga češkam po ušima. Obožava me. Pare, kažeš, a? Oni glupani do subote neće ni ukapirati da im nema psa, a ja ću ga sledeće nedelje prodati na Floridi za dvesta komada, i to bez cenkanja. Za ovo ti ne treba pamet, samo muda.“

„Dvesta“, reče Frenki. „Džon spominje deset soma po glavi.“

„Aha“, reče Rasel, „ali ne kaže ništa kako ćemo da ih dobijemo, ne kaže da je previše da sam sve obavi, hoće da mi uradimo posao, a on da ne mrdne prstom nego samo da uzme svoj deo. Nisam čuo da je rekao bilo šta o tome. Samo je pizdeo jer je neko možda nešto uzeo ili se radi nečim.“

„Ako on kaže da ima toliko“, reče Frenki, „onda ima toliko. A priznaćeš da ima pravo da brine da neko ne ode i ne sjebe stvar, to je sve. Ne možeš mu to zameriti. Nije on loš.“

„Aha“, reče Rasel, „kako da ne. Baš je pažljiv. Koliko si dobio kad si poslednji put radio s njim? Šeset osam meseci, je l' da?“

„Pet i po godina“, reče Frenki. „I nije on za to kriv. I on je ležao, ne zaboravi.“

„Pusti ti to“, reče Rasel. „On je smislio sve, zar ne? A sada ponovo ima sjajnu ideju. Lepo. Ali Keni i ja, daj mi još nedelju dana s Kenijem i nabavićemo dvadesetak dobrih pasa i tvrdim ti, biće love, uzeću lovnu i *odoh*. Za mesec dana ima da se vozim na guciju i jebe mi se za sve živo.“

Srebrni voz stigao je iz Kembridža. Na crvenoj tabli na čelu pisalo je KVINSI. Tabla je zaklanjala krupnog čoveka koji je uklonio slovo I u reči JUŽNJACI i prihvatio se prvog E u reči JEDITE.

„Znači, ti nećeš s nama“, reče Frenki.

„Slušaj“, reče Rasel, „idi popričaj s tim tipom. Traži da ti kaže nešto o poslu. Ja ću biti ovde. Saznaj kakav je posô i da li te zanima, meni je svejedno. Ako 'oćeš da se uključiš, u redu je, idem i ja. Naslepo. Ako me on neće, dobro, ali neću da straćim čitavo popodne na to, ne.“